Hajtsunk fejet, és tekintsünk a jövõbe (Megemlékezés Barcaföldváron) 2015.11.04.

Szerzõ Administrator
2015. november 08.

Hajtsunk fejet, és tekintsünk a jövõbe (Megemlékezés Barcaföldváron)2015. november 5., csütörtök, Közélet
Fõhajtás a barcaföldvári emlékmûnél. Szekeres Attila felvételeMintegy százharminc megemlékezõ gyûlt össze Barcaföldváron, az egykori 2-es számú fogolytábor utolsó tömegsírja fölött kialakított emlékkertben tegnap, a nemzeti gyásznapon. A hídvégi és helybeli magyarokon kívül szép számmal voltak brassóiak, árapatakiak, bölöniek, uzoniak, a Volt Politikai Foglyok Szövetségének háromszéki tagjai, az egykori Erdélyi Magyar Ifjak brassói meghurcoltjai, valamint a Vitézi Rend erdõvidéki és sepsiszéki képviselõi.
Az immár tizenhatodik megemlékezésen az emlékmûállító Ungvári Barna András volt hídvégi, jelenleg uzoni református lelkipásztor köszöntötte az egybegyûlteket. Sofóniás könyvébõl (3, 16–17) vett igére építette beszédét. Isten szava a prófétai üzeneten át szólt az Ószövetség népének, mely elcsüggedt, elbátortalanodott, szíve nehezen nyílt meg a jó hír elõtt, nem tudta, mit hoz a holnap, ki tartja meg õt. Itt a földvári 2-es számú fogolytáborban sínylõdõk is sokszor feltehették ezt a kérdést, hasonlóan érezhettek. Úgy gondolták, meghalt a remény. Voltak terveik, vágyaik, álmaik, nekifeszültek, dolgoztak érte, reménykedtek a valóra válásukban, azután jöttek a csalódások, kudarcok, leveretések. A Barcaföldváron, Lügeten vagy más fogolytáborokban sínylõdõk számára is hatalmas biztatás, reménykeltõ fénysugár lehetett az isteni üzenet, hogy nincs minden elveszve, nem fordult el az Úr, lehet õt keresni, és meg is lehet találni. Tudja, mi történt, átérzi a nagy nyomorúságot, a sok-sok veszteséget, és biztat, de segítségül kell hívni õt, imádkozni kell hozzá! Azok a foglyok, akik tudták abban a szörnyû idõben is, hogy gondviselõ Istenük van, a sok megaláztatást, nyomorúságot rá tekintve tudták elviselni. Õ volt az, aki erõt adott a fogolytáborban levõknek a szenvedések elhordozásában, aki vigasztalta a halott foglyok hozzátartozóit, aki biztatta a túlélõket, hogy érdemes küzdeni, érdemes a harcot folytatni – mondotta Ungvári Barna András. A szónok, mint minden esztendõben, az igehirdetés után tematikus beszédet tartott. Ezúttal a Benkõ Levente által gyûjtött anyagból, a miklósvári Tüzes György visszaemlékezéseibõl idézett.
Igét olvastak és beszédet mondtak a brassói magyar történelmi egyházak képviselõi is. Kassay Géza belvárosi refor-mátus lelkész a 46. zsoltár üzenetét tolmácsolva az erdélyi magyarság fogyásának veszélyére figyelmeztetett, és biztatott, bástyáinkat lakjuk be, mert ha felhagyjuk azokat, elfoglalja más. Ilyen bástya a földvári emlékhely is, ahova vissza kell járnunk emlékezni, fejet hajtani, és bizakodóan a jövõbe tekinteni, mondotta. A gondolathoz csatlakozott Koszta István evangélikus lelkész, aki Pál apostolnak a Rómabeliekhez írt levelébõl vett igére építve mondanivalóját hangoztatta, ez az emlékhely kötelez bennünket, többek között arra is, hogy vállaljuk az életközvetítés feladatát, mert ha a gyermekáldás elmarad, a jövõ bizonytalan. Nekünk meg a jövõnkön kell gondolkodnunk. Imát mondott Birtan Róbert Attila, a Szent Péter és Pál plébánia káplánja, valamint Szabó Elõd ürmösi unitárius lelkész. Közremûködött – immár ötödször – az ürmösi unitárius dalárda Urák János vezetésével. A földvári rendezvény himnuszaink eléneklésével zárult. A megemlékezõk a hídvégi magyar közösség jóvoltából a református parókia udvarán és a fogolytábor emlékszobájában tartott szeretetvendégségen vettek részt. Szekeres Attila